

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/49/2016
Identifikačné číslo spisu:	8113216992
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8113216992.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpeného advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, proti žalovanému: VOMZ - SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom 8. mája 14, 059 71 Ľubica, IČO: 36468711, zastúpenému JUDr. Matúšom Hríbom, advokátom, so sídlom Na hradbách 5, 085 01 Bardejov, IČO: 42 246 237, o určenie popretej pohľadávky, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 1Cbi/19/2013, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. marca 2016, č. k. 2CoKR/4/2016-227, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á p r á v o na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Prešove rozsudkom z 28. októbra 2015, č. k. 1Cbi/19/2013-194 vyhovel žalobe a určil, že pohľadávka žalobcu zo zmluvy o úvere č. 034/08/110381 uzavretej so žalovaným 28. októbra 2008 v znení dodatkov, prihlásená do reštrukturalizácie žalovaného a zapísanej v zozname pohľadávok pod č. 18, je čo do sumy 206 924,67 eur vymáhateľná a zabezpečená záložným právom zriadeným zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. XXX/XX/XXXXXX/XXX, zapísaným do katastra nehnuteľností Správou katastra E. dňa 2. novembra 2009 pod N..

2. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca sa žalobou domáha určenia popretej pohľadávky v reštrukturalizácii vychádzajúc z ustanovení § 124 ZKR.

3. Poukázal na zrušujúce rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 2CoKR/2/2015-l82 zo dňa 07. júna 2015, v zmysle záverov ktorého opätovne preskúmal predložené dôkazy strán a na základe takto doplneného dokazovania dospel k názoru, že žalobe je potrebné vyhovieť, pričom si osvojil názor odvolacieho krajského súdu, že ak je právnym dôvodom pre plnenie v splátkach zmluva (v predmetnej veci úverová zmluva), vzniká veriteľovi právo na plnenie dohodnutých splátok dňom vzniku i účinnosti zmluvy, ktorá toto právo na dlhšie plnenie zakladá, nie až od splatnosti jednotlivých splátok. Preto pri prihlasovaní pohľadávok veriteľov do reštrukturalizačného konania nie je dôležitá splatnosť pohľadávok,

ale okamih vzniku pohľadávky. Pri popretí pohľadávky z dôvodu vymáhateľnosti, súd skúma jej vznik a nie splatnosť. Z vykonaného dokazovania súd mal za dostatočne preukázané, že pohľadávka žalobcu voči žalovanému vznikla pred povolením reštrukturalizácie.

4. Ďalej uviedol, že platnosť a účinnosť zmluvy o úvere nebola spochybnená zo strany žalovaného. Ten sa domáhal popretia pohľadávky iba z dôvodu vymáhateľnosti, t. j. splatnosti pohľadávky, ktorá pre posúdenie nároku nebola relevantná. Vznik zabezpečeného záložného práva bol preukázaný jeho zriadením, na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, zapísaným do katastra nehnuteľnosti Okresným úradom Kežmarok dňa 02. januára 2009 pod č. N.. S prihladením na vyššie uvedené, súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5. Na odvolanie žalovaného vec prejednal Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací a po preskúmaní napadnutého rozsudku rozhodol rozsudkom z 24. marca 2016, č. k. 2CoKR/4/2016-227, ktorým napadnutý rozsudok prvej inštancie potvrdil.

6. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o určení popretej pohľadávky dôsledne riadil právnym názorom vysloveným v uznesení Krajského súdu v Prešove zo 7. mája 2015, č. k. 2CoKR/2/2015-182. Na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozsudku prvej inštancie, a tieto si osvojil ako svoje vlastné.

7. Poukázal na ustanovenie § 124 ods. 1 ZKR veta prvá in fine, podľa ktorej správca pri skúmaní pohľadávky uplatnenej v prihláške preskúmava pohľadávku čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom, alebo poradia zabezpečovacieho práva. Z uvedeného vyplýva, že len v tomto rozsahu môže byť pohľadávka sporná. V nadväznosti na § 124 ods. 4 ZKR stanovuje, že veriteľ popretej pohľadávky sa môže do 30 dní od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok žalobou podanou voči dlžníkovi domáhať, aby súd určil právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, zabezpečenie zabezpečovacím právom, alebo poradie zabezpečovacieho práva popretej pohľadávky. Z týchto ustanovení vyplýva, že predmetom určovacieho konania pri popretej pohľadávke je zistenie, či pohľadávka podľa hmotného práva vôbec vznikla (zisťuje sa jej právny dôvod) a ak áno, v akej výške. Pri pohľadávkach, ktoré sú zabezpečené sa zisťuje, či pohľadávka je pohľadávkou zabezpečenou a pri prípadnom súbehu zabezpečovacích práv súd zisťuje, aké je poradie zabezpečovacieho práva. V prípade popretia vymáhateľnosti súd zisťuje, či pohľadávka je vymáhateľná na súde, resp. inom orgáne.

8. Poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci reštrukturalizačný správca poprel pohľadávku, ktorá vyplýva z úverovej zmluvy s odôvodnením, že jednotlivé splátky úveru do dňa začatia reštrukturalizačného konania neboli ešte splatné.

9. V reštrukturalizačnom konaní je prihláška procesným úkonom určeným na uplatnenie práva, pre ktorú zákon ustanovuje osobitné formálne a obsahové náležitosti. Veriteľ môže uplatňovať svoje práva v reštrukturalizácii, len ak si prihlási pohľadávku formou prihlášky riadne a včas. Právnym dôsledkom neuplatnenia pohľadávky je zánik nároku. Veriteľovi nezaniká právo, ale len nárok, teda možnosť vymáhať si pohľadávku voči dlžníkovi. K zániku nároku dochádza momentom zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku (§ 155 ZKR).

10. Konštatoval, že rozhodujúcou skupinou pohľadávok, ktoré sa uplatňujú prihláškou sú tie pohľadávky, ktoré vznikli do zverejnenia uznesenia súdu o začatí reštrukturalizačného konania v Obchodnom vestníku. Zdôraznil, že na rozdiel od právnej úpravy konkurzu (od účinkov vyhlásenia konkurzu) povolením reštrukturalizácie sa nesplatné pohľadávky nestanú splatnými.

11. Ďalej uviedol, že v zásade takúto otázku účinkov vyplývajúcich z úpravy danej v ustanovení § 46 ZKR na reštrukturalizačné konanie riešilo aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.

IObdo/7/2012-264 z 30. apríla 2013, na ktoré v odvolaní poukázal žalovaný, avšak v dôvodoch uvedeného rozhodnutia sa nerieši to, či pri aplikácii ustanovenia § 120 ods. 1 až 3 ZKR úverový veriteľ môže prihlásiť do konkurzného konania nároky proti úverovému dlžníkovi len na splátkach splatných do začatia reštrukturalizácie konania, alebo či môže (alebo má) ďalšie, zatiaľ nesplatené splátky, prihlásiť len ako podmienené. Ak sa navyše zdôraznilo to, že na rozdiel od úpravy konkurzu (od účinkov vyhlásenia konkurzu) povolením reštrukturalizácie sa nesplatené pohľadávky nestanú splatnými, potom v reštrukturalizačnom konaní to má pre tie plnenia, ktoré sa majú realizovať postupne v splátkach, alebo pri opakovaných plneniach len ten význam, že v zmysle účelu reštrukturalizačného konania treba posudzovať otázky, ktoré vyplývajú z právnych úkonov realizovaných pred začatím reštrukturalizačného konania. Relevantným je presne odlišovať vznik pohľadávky od splatnosti pohľadávky. Splatenosť pohľadávky nemôže nastať vtedy, ak by pohľadávka nevznikla. Ak je právnym dôvodom pre plnenie v splátkach zmluva (v predmetnej veci úverová zmluva), vzniká veriteľovi právo na plnenie dohodnutých splátok dňom vzniku (účinnosti) zmluvy, ktorá toto právo na dlhšie plnenie zakladá, nie až od splatnosti jednotlivých splátok. Pohľadávka úverového veriteľa na vrátenie úveru i zaplatenie príslušnej ceny úveru vznikla už samotným uzatvorením úverovej zmluvy.

12. Za rozhodujúce v predmetnej veci považoval to, či a v akom rozsahu vznikol žalobcovi vymáhateľný nárok vyplývajúci z úverovej zmluvy. Výslovil názor, že výklad ustanovenia § 120 ods. 1, 2 ZKR nemôže siahť tak ďaleko, aby sa dostal do rozporu so zmyslom vykladaného normatívneho textu (viď napr. aj IV. ÚS 604/2013-40). Zmyslom a účelom reštrukturalizácie je zabránenie individuálnemu uplatneniu, či výkonu práv jednotlivých veriteľov v prospech ich kolektívneho uspokojenia. Maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivo usporiadanom vzťahu všetkých veriteľov s dlžníkom je determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov. Preto je súd povinný postupovať tak, aby dosiahol pre veriteľov čo najvyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok, čo vyplýva aj zo zásad konkurzu a reštrukturalizácie (§ 5 zákona).

13. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odvodil z ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

14. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa dovolateľa dôjsť tým, že odvolací súd v dvoch skutkovo a právne podobných prípadoch rozhodol diametrálne odlišne, pričom tento postup nenašiel náležité odzrkadlenie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Správca v danom prípade poprel pohľadávku žalobcu potom, ako v obdobnej veci bola správnosť jeho postupu potvrdená práve súdom prvej inštancie, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cbi/19/2010, na základe čoho sa domnieval, že správca v obdobných veciach nemôže postupovať rozdielne. V uvedenej veci bolo rozsudkom z 30. apríla 2014, č. k. 4CoKR/6/2013-287 rozhodnuté o správnosti postupu správcu. Základom rozhodnutia odvolacieho súdu v uvedenom rozsudku bol právne záväzný právny názor dovolacieho súdu vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2013, č. k. IObdo/7/2012-264. Výplýva z neho nemožnosť aplikácie ust. § 46 ZKR na reštrukturalizáciu, čo malo podľa odvolacieho súdu vplyv aj na spôsob prihlasovania pohľadávok.

15. Podľa dovolateľa tento rozdielny prístup nebol dostatočne zdôvodnený, preto považuje za nevyhnutné, aby vo veci rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý dal impulz na vylúčenie ustanovenia § 46 ZKR pre reštrukturalizáciu.

16. K inej vade konania malo dôjsť tým, že odvolací súd konal ako miestne nepríslušný, pričom miestne príslušným súdom nemal byť Krajský súd v Prešove, ale Krajský súd v Košiciach. Poukázal pritom na ustanovenie § 88 ods. 1 písm. j/ O. s. p. v spojení s ust. § 9 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky v znení noviel.

17. Súčasne navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

18. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas a riadne zastúpený dovolateľ, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či je napadnuté rozhodnutie, proti ktorému je podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku prípustné.

20. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016 platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (t. j. za účinnosti O. s. p.), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, § 237 a § 238 O. s. p. (v znení v čase podania dovolania).

21. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

22. Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku upravujú ustanovenia § 238 O. s. p.

23. Dovolanie je zásadne prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.) Prípustnosť dovolania žalobcu z uvedených ustanovení nevyplýva. Žalobcom je napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 O. s. p.

24. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo správca pohľadávku prihlásenú žalobcom do reštrukturalizačného konania poprel, keďže vychádzal z právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie a odvolacím súdom v skorších rozhodnutiach.

25. V zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadať vždy na procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Preto sa dovolací súd neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú taxatívne v ňom vymenované. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Je potrebné zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení. Rozhodujúci je záver odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

26. Existencia vád v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného z týchto dôvodov nie je daná. Z

vymenovaných procesných väd je v dovolaní namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred ním.

27. Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že v konaní sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávne postupy odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom.

28. Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu v občianskom súdnom konaní priznáva Občiansky súdny poriadok. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak mohol účastník pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, alebo v dôsledku postupu súdu prvého stupňa a odvolací súd v tomto smere neurobil nápravu. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá predchádzala rozhodnutiu, ale aj samotným rozhodnutím.

29. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že správca pohľadávku prihlásenú žalobcom do reštrukturalizačného konania poprel, lebo vychádzal z právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie a odvolacím súdom v skorších rozhodnutiach.

30. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutočností zistených súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie rozsudok riadne odôvodnil. Odvolací súd spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie v rozhodnutiach reagovali na všetky podstatné argumenty žalobcov a žalovaného. Odvolací súd sa podrobne vysporiadal s otázkou účinkov § 46 ZKR na reštrukturalizačné konanie a aj s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2013, č. k. 1Obdo/7/2012-264, keď vyslovil, že v dôvodoch uvedeného rozhodnutia sa nerieši, či pri aplikácii ust. § 120 ods. 1 a 3 ZKR úverový veriteľ môže prihlásiť do konkurzného konania nároky proti úverovému dlžníkovi len na splátkach splatných do začatia reštrukturalizačného konania, alebo či môže ďalšie zatiaľ nesplatené splátky prihlásiť len ako podmienené. Za relevantné považoval presné odlíšenie vzniku pohľadávky od splatnosti pohľadávky, že splatnosť pohľadávky nemôže nastať, ak pohľadávka nevznikla a ak je právnym dôvodom pre plnenie v splátkach zmluva, vzniká veriteľovi právo na plnenie dohodnutých splátok dňom vzniku zmluvy, ktorá toto právo na dielčie plnenie zakladá. Nie až od splatnosti jednotlivých splátok. Pohľadávka úverového veriteľa na vrátenie úveru i zaplatenie dlhu z úveru vznikla už samotným uzavretím úverovej zmluvy.

31. Uvedené zdôvodnenie rozhodnutia odvolacím súdom považuje dovolací súd za dostatočné a vyčerpávajúce.

32. Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p.

34. Dovolateľ ešte namieta miestnu nepríslušnosť Krajského súdu v Prešove, ktorý o odvolaní rozhodol, zastáva názor, že o odvolaní mal rozhodnúť Krajský súd v Košiciach. Za inú vadu v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. nemožno považovať miestnu nepríslušnosť súdu, pretože nedostatok

miestnej príslušnosti je nedostatok odstrániteľný procesným postupom súdu. Dovolací súd poznamenáva, že spravidla súd skúma miestnu príslušnosť prv než začne konať o veci samej, neskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí. V prejednávanej veci o odvolaní účastníka Krajský súd v Prešove rozhodol už skôr, a to uznesením zo 7. mája 2015, č. k. 2CoKR/2/2015-182. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v konaní nenamietal miestnu príslušnosť odvolacieho súdu v roku 2015. Dovolací súd preto jeho námietku v dovolaní vyhodnotil ako nedôvodnú.

35. Keďže v prejednávanej veci dovolanie nie je prípustné podľa § 238 O. s. p. a dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté niektorou z uvedených vád, dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O. s. p. prípustné nie je.

36. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.